

LAGO DI GARDA - 2007

19. – 23.září, pět dní v bikovém ráji.

Donocykl team : zleva Honza Petera, Pět'a Novák, Míla Kubík, Míla Lehký a Zdena Šilar.

...jak jsem to viděl já.

Po dlouhodobých přípravách a plánování se konečně v úterý 19.9. scházíme ve 20.00 u Petra a nakládáme kola a věci do jeho Alhambry. V jeho obrovském kufru v pohodě skládáme vše potřebné, vč. Petrova kola. Naše kola připevňujeme do držáku za autem. V Itálii vyžadují mít na nich výstražný pruhovaný obdélník, který si ještě jedeme vypůjčit a ve 20.45 už odjíždíme z Dobříkova směr italské Dolomity. Na Honzovo doporučení volíme trasu přes Německo a tak přes Plzeň a Rozvadov uháníme teplou nocí na Mnichov. Brennerský průsmyk jsem prospal a tak registruju až probouzejících se Trento. V Roverettu odbočujeme na Mori a v 6.30 jsme v Tórbole, cíli naší cesty. Zastavujeme u kempu a porovnáváme ceny. Zjišťujeme, že kemp i náš zmluvený apartmán je za 10 E/os/noc. Okamžitě volíme penzion. Cenu nasmlouval Honza jako Last minut, jinak je v našem penzionu „Verdeblu“ stanovena po 15.9. na 13 E. Dobrá cena, vzhledem k úrovni ubytování.

(www.rezidenceverdeblu.it)

V rychlosti vybalujeme, zabíráme si postele (na mě zbyla tradičně přistýlka) a v 9.15 stojíme připraveni k odjezdu před budovou.

Jako úvodní etapu vybírají Petr se Zdeňkem trasu na kultovní kopec Monte Tremalzo. V prvním tunelu mi začínají problémy, když mi padá řetěz. Nabírám velkou ztrátu, řetěz se namotal na kliky i šaltr. Jízdou nadoraz dojíždím skupinu až v Limone, odkud silnice zahýbá úbočím vpravo do Vezia a St. Michel. Kopec má odhadem 15% a jedu ho společně s Petrem. Na vyhlídce zastavujem a fotíme. Přijíždí pár bikerů z Ústí n.L. a ti nám říkají, že až do včerejška přšelo.

Stoupání je místy nad naše síly a tak chvilkami tlačíme.

Na vrcholu kultovního Tremalza ve 12.30 - 1831 m.n.m.- bikerská Mekka.

Po nezbytném focení a kochání odjždíme dolů směr Nota. Po chvíli potkáváme Honzu, který jel z Vezia obráceně aby si mohl jet svoje tempo. Jsem rád, protože zná cestu. S orientací máme s Milanem na neznačených odbočkách problémy.

Přes Passo Rochette a Pregasinu sjíždíme, (místy scházíme) do Rivy a po pláži do našeho penzionu v Tórbole.

Okamžitě po příjezdu vaříme a bouřlivě diskutujeme o dnešní trase. Je to div, že jsme ji absolvovali bez pádů a nezranění, sjezd byl opravdu na hraně našich možností a schopností. Po večeri spravuju kolo, to padání řetězu bylo hodně nepříjemný.

Rekapitulace - 1. etapa: 2285 m převýšení/ 75 km/ 5,5hod v sedle

Ráno spíme déle a útok na nejvyšší sjízdný vrchol oblasti Monte Altissimo zahajujeme až v 9.30. Projíždíme historickou částí Torboly a za náměstím zahýbáme vlevo na značenou 601, která nás dovede až na vrchol. Cesta na něj je dlouhá asi 12 km a vede skoro až nahoru po asfaltu. Hned na začátku se začíná skupina opět dělit podle výkonnosti na jednotlivce. Já jedu uprostřed a před koncem asfaltu dojíždím vysokého bikeru se kterým vyjždím až pod nesjízdnou část kopce, kde čekám na Milana.

Za chvíli je Milan tady a tak spolu pěšky stoupáme vysokohorským terénem s kolama na zádech. Nadáváme společně a nahlas.

Ve 13.15 jsme nahoře a v chatě si objednááme pívko (4 E) .Čekáme skoro hodinu a když Honza nepřijíždí, jdeme se podívat na hranu kopce, který je celý provrtaný zákopy z 1.světové války.

Mezitím Honza přijíždí a tak se mýjíme. Opuštění přáteli, sami v pustině, volíme s Milanem dolů cestu 622 do St. Giacoma.

V Giacomu odbočujem doleva na 633 do Festy. Na neznačené odbočce ale bohužel jedem špatně a dlouhým, kamenitým sjezdem přijíždíme do Sana, 15km od plánovaného cíle. Závěr etapy po cyklostezce sklizenými vinicemi si ale užíváme. Často zastavujeme a paběrkujeme zbytky hroznů. S rukama ulepenýma od vína valíme šedesátkou z Naga se skupinou bikerů, kteří nás evidentně chtějí utrhnout. Konečně jsme doma a zjišťujeme, že problémy s orientací měli všichni. Přestože jsme byli správné cestě nejbliž, přijíždíme s Milanem poslední. Bereme to jako nespravedlnost, ale sportovně gratulujeme Honzovi ke třetímu místu.

Rekapitulace - 2.etapa: převýšení 2440m/62 km/6 hod. v sedle

V pátek vstáváme dříve a odjíždíme před devátou, chceme si odpoledne ještě užít sluníčka na pláži. Společně jedeme po staré silnici přes St. Giovanni do Moliny, kde se kvůli objížďce všichni ztrácíme. Směr je ale jasný a tak nahoře u jezera Ledro jsme zase všichni pohromadě. Rychlé foto a po pravé straně jezera jedeme do Leccy kde odbočujeme vpravo do Lenzuma. Další odbočka vpravo nás už vede do strmého kopce na Rifugio Pernici. Jedu v pohodě, kopec je „jezdivější“ než včera, ale přesto jsem rád, že na mě Petr se Zdeňkem pod vrcholem čekají. Určitě bych na křižovatce zabloudil jako Milan.

Na terase Rifugio Pernici, v pozadí Monte Missione, cíl zítřejší etapy.

Konečně jsme na Monte Pernici v 1600 m. Chata je bohužel zavřená, takže jsme se s Milanem těšili na pivo zbytečně. Otevřeno je jen v sobotu a neděli. Smůla. Mhouřím oči do sluníčka a srkám teplý ionťák.

Nastává čas odjezdu a my se vydáváme po vrstevnici uzounkou stezkou na hraně strmé rokle. O vychutnávání fantastických výhledů nemůže být ani řeč, oči máme přilepené na stezce a vzpomínáme na doporučení Petra, který radil „hlavně se nedívat dolů!“ Předě mnou jedoucí Milan má problém, když na poslední chvíli vytrhává nohu z pedálu, což ho zachránilo před pádem do hlubiny. Tento moment u mě rozhoduje a tak špitnu- SERU NA TO! Kupodivu bez řeči otáčejí i oba moji spolujezdcí a tak se společně vracíme 2 km k chatě. Po 402 sjíždíme ke křižovatce, kde je na ceduli ručně napsaný vzkaz **OK- bike**. Odhazujeme zbytky pudu sebezáchovy a spouštíme se sjezdem na hranici našich technických i morálních schopností.

Průměrné klesání je přes 20% , max je 38%! Pohled dolů je někdy jako pohled z balkonu třetího patra. Adrenalin cítíme v každé kapce krve když dojíždíme do Campi. Odtud už vede beton až do Bastione, vyhlídkové věže nad Rivou.

Za prožité útrapy se opět odměňujeme pivkem na náměstí v Rivě. Večer odcházíme na pizzu do vyhlášené pizzerie na náměstí (prosciuto e funghi=8E) a někteří si dopřávají i místní skvělou tiramisú. Domů se touláme večerní Tórbolou a spát jdeme až po půlnoci.

Rekapitulace - 3.etapa: převýšení 1800m/55 km/5 hod. v sedle

V sobotu určí Zdena s Petrem jako cíl Monte Missione s výškou 1883m. Odjíždějí dříve než my, jedou delší trasou přes San Giovanni al Monte. My vyrážíme v klidu asi půl hodky po nich a jedeme po silnici na Lago di Tenno.

Před vesnicí Ballino nás švihově a s lehkostí předjíždí dívčina na silniče. Pěkný pohled. O paradoxy ovšem není ani tady nouze. Na návsi u kašny vidíme stejně starou slečnu, jak na zádech spí na schodech. Panímáma na ni z okna něco řve a když vidí naše pobavené pohledy stačí ji stáhnout za nohu domů dřív, než si ji stačím vyfotit. Asi dozvuky včerejší diskotéky.

Pobavení, sjíždíme asi o 200 v.m. a před vesnicí odbočujeme prudce vpravo na lesní asfaltku č.432 a 433, abychom na příštích 8 km vystoupali o 1000m. Začíná perná práce a ke všemu nás ještě dole předjíždějí rychlíci Zdenda s Petrem, takže zase dostihy. Stoupání je tak prudké, že na pití musím zastavovat. Jednou rukou řídit nelze i když celý kopec jedu podobný převod jako hráči kolové tj. 28x28, průměrem 5km/hod.

Konečně jsem nahoře a vychutnávám panoramatický výhled na ledovcem pokryté vrcholy Cima Brento-3151m a Cima Presanella-3658m. Zjišťuji, že mi Zdenda „nadělil“ jen na tomto kopci skoro půl hodiny (můj čas je asi 1,5 hod). Za chvíli přijíždí Milan. Obědváme, fotíme a čekáme na Honzu. Ten přijíždí vcelku v pohodě a tak už za chvíli sjíždíme klečí a místy nesjízdnou cestou 412 nad jezerem Tenno. Jeho zvláštní odstín modré jsem ještě na žádné vodní ploše neviděl. Přijíždíme do Padara. Nespěcháme, je čas k odpolednímu pivku v místním hotýlku. Odtud už pohodovým sjezdem do Arca a po pláži do Torboly.

Honzova „totální“ cyklistika.

Stejný povrch pro cyklisty i horolezce - na Gardě nic neobvyklého.

Rekapitulace - 4.etapa: převýšení 1800m/55 km/5 hod.

V neděli se dlouho rozhoduju, zda mám jet s ostatními na nedaleké sedlo Velo (asi 1000 m. n. m), nebo si projezdít okolí našeho bydliště, na které zatím nebylo moc času. Honza se nabízí že pojedje se mnou, tak v 9.00 vyrážíme sami směr Malcesine. Z tohoto historického městečka vede na vrch Monte Balta kabinová lanovka využívaná převážně bikery, kteří pak sjíždějí dolů z Altissima. Bez výjimky všichni na sjezdových speciálech převažující značky Scott.

Po prohlídce hradu jedeme zpět horní silničkou mezi kempy a penziony. Problém nastal, když jsme se chtěli vrátit zpět na hlavní. Tam se právě běžel mezinárodní maratón a horlivý pořadatel nás za žádnou cenu nechtěl pustit dál. Byli jsme propuštěni až když Honza slíbil, že pojedeme opatrně a po stezce.

Rekapitulace – 5 etapa: převýšení 100m/30km/3 hod. v sedle

K penzionu je sjíždíme sice po jednom a každý odjinud, ale přesně ve stanovený čas. Na závěr je to vzácný projev disciplíny. Uklizeno a sbaleno je otázkou několika minut a tak zbývá čas na poslední koupel v bazénu a přesně ve 13.00 vyrážíme na cestu domů. Díky dálnici a perfektnímu výkonu Petra a Honzy za volantem uběhne cesta velmi rychle a tak jsme 950 km ujeli za 10 hod a před půlnocí uléhám.

Zhodnocení.

Můj dojem z celé akce byl velmi dobrý. Sešla se skupina individualit, kteří bez problému společně strávili pět hezkých dní v divukrásné přírodě kraje Trentino. Organizace klapala a bylo vidět, že tam chlapi nejsou poprvé. Náklady, díky vytíženosti auta byly velmi příznivé -40E ubytování+1500doprava. Skoro na všechno lze říct jen slova chvály, ale přesto vybírám několik NEJ.

NEJvětší borec výpravy – jednoznačně Honza. S minimem tréninkových kilometrů nevzdal ani jeden kopec, všechno vyjel. Odborníci tomu říkají „dobré morálně-volní vlastnosti“.

NEJvětší štěstí – počasí. Pět dní azurová obloha, bez větru. Ani nevím, čím jsme si to zasloužili...

NEJvětší neštěstí – zavřená hospoda na Rif Pernici. Tam jsem měl opravdu žízu.

NEJvětší adrenalin – sjezd z Pernici. Na sjezdáku by to byl určitě ještě větší zážitek ale i v našem podání to byl „šum svistu“.

NEJvětší překvapení – zjištění, že nám v tomto terénu trvá stejně dlouho cesta nahoru jako cesta dolů. Asi to bude tím, že jsme lepší vrchaři než sjezdaři.

NEJvětší umění – nebýt mých problémů se řetězem první den, tak se celá akce objela bez defektu. To nebývá pravidlem ale kdo umí, tak se i defektům vyhne.

NEJlepší nápad – měl Petr když zařadil akci do klubového kalendáře. Dík.

ARRIVEDERCCI - LAGO

Zapsal: Milan Kubík

